

Бесједа проф. Др. Миленка Пикуле, декана Филозофског факултета у
Источном Сарајеву

Драга породицо, филозофски факултет данас тугује заједно са вама. Вјерујте, јутрос када смо пошли да се спремамо овамо, из толиког жагора, свакодневног, омладине и дјеце, по двије и пол хиљаде људи сваки дан врви, баш се осјећала туга и тишина, јер људи не могу да вјерују. А када се у младе људе увуче туга, онда је то баш нешто што се не може не запамтити за вјечност. Јуче сам срео Ању, када је полазила, и поздравили смо се на излазу. И она је била са оним њеним осмјехом који је био само њој својствен, и из кога се осјећала дубина духовности, баш онако како је то и наш велики Владика рекао. Ја ту духовност нисам могао осјетити толико, па о томе не могу ни да зборим, али могу да кажем из ове световне сфере гдје је она такође била једна запажена личност, један млади човјек који је послвије бриљантно завршеног факултета, на нашем факултету почела да гради и каријеру истакнутог младог стручњака из области језика и књижевности. Ми ћемо и даље бити ускраћени за тај њен осмјех, јер неће га више бити међу нама професорима и сарадницима, међу свима запосленима на Филозофском факултету, неће бити међу студентима тог осмјеха. Ми ћемо остати сигурно вјечно везани за ту младу личност. Филозофски факултет ће све оно што су његове надлежности у овој ситуацији испоштовати и колико ми можемо учествоваћемо у тузи родитеља и брата и најближих, колико год будемо могли помагати им и да наставе свој живот живјети онако како могу у овим условима. Драга Ања нека ти је збогом просто, нека твоја душа почива гдје праведне душе почивају и за вјечност. Хвала ти за све што си учинила за наш факултет. Збогом.